

menhæng og i deres Enkeltheder, at disse Mangler fremtræde, men idet man saaledes ikke kan Andet end bytte sig med en vis Utilfredshed om Bestemmelserne i disse Placater, maa man dog paa den anden Side indrømme, at Forholdene vare saadanne, at de ikke indeholdt nogen stærk Opfordring til at være var- som paa dette Punkt. Det er dette factiske Mo- ment, jeg her skal fremdrage, fordi det har sin Indflydelse, ikke blot paa Bedømmelsen af de Lovbestemmelser, jeg nu har omtalt, men ogsaa paa det af den ærede Forslagsstiller indbragte For- slag. I Mårene 1829—32 og længe efter var det nemlig her i Kjøbenhavn kun aldeles undtagelsesviis Tilfældet, at man lod den Afsødes Lig komme bort fra Huset før selve den Dag, da Begravelsen foregik, og man havde altsaa heri en Garanti for, at man ikke vilde løbe den Fare, hvorom her er Spørgsmaal, fordi man i Kjøbenhavn paa Grund af de locale Forhold med Huusleilighed, og hvad der- med staaer i Forbindelse, kunde være vis paa, at andre Hensyn end Frygten for, at den Paa- gjældende kunde være skindød, i og for sig vilde fremfalde et saa stadigt Tilsyn, at der slet ikke kunde være Fare for, at Tilfældet kunde indtræde. Dette Moment tjener altsaa ganske vist til Undskyldning for den mindre heldige Maade, hvorpaa man dengang ordnede Sagen, men Forholdet er nu blevet ganske anderledes; idetmindste er der nu en overordentlig stor Mængde af Tilfælde, hvori Familier af meer eller min- dre stærke Hensyn lade sig bevæge til, mange Gange Dagen, efterat den Paa gjældende er død, at lade Liget, tildeels endog i Kister med luk- ket Laag, bringe hen paa saadanne affides Ste- der, som Forslagsstilleren fremhævede. Det er imidlertid fuldstændig begrundet, hvad Forslags- stilleren udtalte, nemlig, at en Hensættelse i et Capel, naar Laaget sættes paa Risten, accurat er at sætte i Klasse med en Begravelse, og man kunde næsten sige, at om end Laaget ikke sættes paa, er det accurat det Samme, som om den Paa gjældende var jordet, thi lever han op i Egcapellet, kan der, om Laaget end ikke er over ham, ikke være synderlig Tvivl om, at der ikke er nogen stor Udsigt til Frelse. Forresten er der for ikke længe siden ad administrativ Vej, vistnok under Paavirkning af den hele

Bevægelse, som dette Spørgsmaal har fremkaldt, givet Bestemmelser, beregnede paa at tilveie- bringe nogen Sikkerhed, navnlig med Hensyn til Laagets Paasættelse, og der er truffet nogle an- dre Foranstaltninger, som dermed staae i For- bindelse. — Forslagsstilleren har fremhævet de Punkter, hvori hans Forslag nu skulde gjøre Forandring med Hensyn til det tidligere Be- staaende, og han har da i særdeleshed frem- hævet det af ham i Forslaget Fordrede, nem- lig umiskjendelige Tegne paa Forraadnelse, idet han meente, at det var det eneste sikke Tegn paa, at Døden var indtraadt. Det er klart nok, at jeg som fuldkommen Lægmand, ialt- fald hvad angaaer det Lægevidenskabelige, ikke her selv tør have nogen Mening, men saa Meget er dog vist, at de Tegn, man opstiller i den Veiledning, der ledsagede Placaten af 13de Januar 1832, sikkert ikke have givet saadanne veiledende Kjende- mærker, der ere istand til at kunne kaldes umiskjendelige Beviser paa, at Døden er ind- traadt. Dette har den ærede Forslagsstiller — til hvem jeg i saa Henseende kan slutte mig, om end ikke ubetinget, saa dog i de fleste Punkter — godtgjort saaledes, at jeg ikke skal dvæle længe derved, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at der hændelsesviis er kom- met mig ihænde en Afhandling af en for- endeel Aar siden her i Kjøbenhavn afsød navn- kundig Læge, hvori han har udtalt, at det eneste sikke Tegn paa Dødens Indtrædelse er den indtraadte Forraadnelse. Idet jeg forresten ikke skal opholde det ærede Thing med en yder- ligere Udførelse heraf, skal jeg dog endnu ber- til føie, at fremragende Læger i Frankrig be- stemt have erklæret, at det eneste sikke Tegn paa Dødens Indtrædelse er, at den legemlige Oplosning er begyndt, at Forraadnelse er ind- traadt, og skjøndt jeg ikke kjender til Lovgiv- ningen i Tydssland om dette Punkt, maa jeg dog antage, efter en Uttring, som ogsaa en fremragende tydsk Læge har anført, at der ikke der i det Hele taget bliver begravet Noget, før Forraadnelens Indtrædelse har givet Vid- nesbyrd om, at Døden er indtraadt. Med Hensyn til dette Punkt om Forraadnelser vil jeg altsaa være særdeles tilbøielig til at til- træde Forslaget, men jeg kan forresten godt